

EUGEN OVIDIU CHIROVICI

Cartea secretelor

„Niodată real, mereu adevărat.“

Antonin Artaud

*„Nu există prezent sau viitor, ci numai trecutul,
care se întâmplă din nou și din nou – acum.“*

Eugene O'Neill, *Lungul drum al zilei către noapte*

PROLOG

Paris, Franța, octombrie 1976

Terminalul 1 al aeroportului Charles de Gaulle din Paris era construit în formă de caracatiță: nenumărate brațe alcătuite din coridoare și anexe porneau din corpul central, conectând zonele de serviciu cu celelalte facilități. Era futurist, aglomerat și zgomotos, iar când sosi în holul mare de la intrare, tânărul simți un impuls aproape irezistibil de-a face stânga-mprejur și a pleca de acolo.

Își cumpăraseră biletul cu o seară în urmă, de la o agenție în apropiere de Rue de Rome. Mai avea trei ore până la plecare, așa că trebuia să petreacă o vreme în acel loc în care aerul devenea parcă din ce în ce mai rarefiat.

Își luă bagajul și urcă până la etajul al doilea, în căutarea unui loc în care să se așeze. Măsurile de securitate fuseseră înăsprite din iunie, când un avion Air France fusese deturnat de teroriști spre Uganda, cu 248 de pasageri la bord.

Patrurile erau peste tot, iar agenții care le compuneau erau echipați ca într-un film postapocaliptic. Încercă să nu facă greșeala de a-i privi insistent, lucru care le-ar fi atras atenția.

Găsi un loc liber într-o cafenea, în spatele culoarului principal, comandă un espresso dublu și-și puse geanta de voiaj sub scaun. Pe fereastră, se zăreau norii gri și avioanele aliniat în fața hangarelor, echipele de mentenanță și autobuzele pline cu pasageri roind printre ele. În apropiere, dintr-un mic radio cu tranzistori se revărsa cu tandrețe melodia Robertei Flack, *Killing Me Softly* – o ironie a sortii.

Era hotărât să nu se gândească prea mult la ceea ce se întâmplase cu două nopți în urmă, cel puțin nu până avea să ajungă înapoi în America. Era posibil ca părinții ei să fi dat alarma, iar autoritățile să fie în alertă. În această eventualitate, ar fi devenit deja unul dintre suspecti, iar pentru poliție ar fi fost o prioritate să-l împiedice să părăsească țara. Trebuia să ajungă acasă, în siguranță – cât de prețios suna cuvântul respectiv! – și să vadă dacă planul pe care-l concepușese era funcțional.

Nu era doar problema legală. Agoniza la gândul că n-o va mai revedea niciodată. Se temuse mereu de ireversibil, de fapte care nu pot fi niciodată reparate, indiferent cine era responsabil pentru ele.

Când avea șase ani, primise cadou un peștișor auriu, într-un bol de sticlă. După vreo lună, uitase să-l hrănească mai multe zile la rând, iar peștișorul murise: într-o dimineață, îl găsisese plutind ca o mică bijuterie strălucitoare pe suprafața de un verde întunecat a apei. Mama lui încercase să-l consoleze, spunându-i că specia aceea era, probabil, prea sensibilă și că oricum peștișorul n-ar fi supraviețuit, dar el n-o crezuse. Știa că fusese vina lui. Și indiferent cât de rău i-ar fi părut, nu mai putea să facă nimic pentru a schimba lucrurile.

Un bărbat înalt și transpirat îl întrebă dacă se putea așeza la masă. Tresări și aproape că vărsă cafeaua din care tocmai sorbea, însă încuviință printr-un semn din cap că locul din fața lui era liber.

Bărbatul comandă un cappuccino și doi croasanți, pe care începu să le înfulece imediat ce i-au fost aduse.

– Este pentru prima oară când vin pe aeroportul acesta, îi mărturisi bărbatul, scuturând firimiturile de pe masă. Cred că au făcut o treabă bună, nu-i așa?

Vorbea franceza cu un accent ciudat, rostogolind „r”-urile și înghițind consoanele. Tânărul mormăi ceva în semn de aprobare. Pe urmă își tamponă gura cu un șervețel și-și dădu imediat seama că, în ultimele două zile, ștersul buzelor devenise un gest compulsiv, ca și când încerca să scape de petele de...

– Sânge, spuse bărbatul.

– Poftim? exclamă tânărul.

– Cred că aveți o pată mică de sânge pe jachetă. Mă pricep la astfel de lucruri. Sunt medic. Tânărul încercă să găsească pata la care se referea interlocutorul lui, dar nu reuși – era probabil undeva aproape de umăr și ar fi trebuit să-și dea jos jacheta ca s-o vadă.

– Probabil o rană de la bărbierit, zise el.

Brusc, își simți gura uscată și-și dresă vocea.

– Ciudat! Nu văd nicio urmă de tăietură pe fața dumitale. Sunteți englez?

– American. Trebuie să plec. Mi-a părut bine, o zi bună.

Bărbatul îl privi mirat și mormăi ceva drept răspuns, însă el deja se ridicase și dispăruse în șuvoiul de călători.

La celălalt capăt al culoarului erau niște toalete. Intră într-un separeu și încuie ușa. I se făcu greață de la mirosul puternic de odorizant și se abținu cu greutate să nu vomite espresso-ul care încerca acum să revină în esofag. Își scoase pașaportul din buzunar, îl deschise și privi fotografia, încercând să-și imagineze propriul chip.

„E în ordine, își spuse el, totul este în ordine. Tot ce trebuie să fac este să rezist încă o oră sau două și să dispar de aici. Nimeni nu va afla.”

Își din separeu și-și studie imaginea în oglindă în timp ce se spăla pe mâini. Privi pata de sânge pe care o observase bărbatul de la masă – era de mărimea unei monede de un cent. Își scoase haina, înmuie un șervețel de hârtie în apă cu săpun și începu s-o îndepărteze. Șervețelul căpătă încet o nuanță de roz murdar, tern.

Două ore mai târziu, își predă bagajul, apoi urcă la etajul al patrulea și merse hotărât spre ghișeul de control al pașapoartelor. Pe când aștepta la rând, scoase un șervețel din buzunar și-și tamponă buzele. Încă simțea senzația de arsură când ajunse la ofițerul vamal, căruia îi dădu pașaportul prin fanta panoului de sticlă.